

han maa benytte Indicier til at føre Bevis i langt større Omfang, eller at han skal have Brug for saadanne Midler, der kunne skabe et Indiciebevis i langt større Omfang end nu, og derfor er det saavel ham som Forsvareren af Bigtighed, at alt det, der skal bidrage til at fremstafte en Overbevisning om Sagens Sammenhang, føres frem paa den bedste Maade. Derfor er denne Anklageproces umiddelbar. Det Anklageprincip, hvorpaa Udskafet bygger, og som, uagtet det ikke er ubtalt i Grundloven, dog ogsaa ligger til Grund for en hel Række af Bestemmelser deri, for Bestemmelsen om Afvikelsen af Retspleien fra Forvaltningen, det vil her sige Politiet, for Bestemmelsen om Anholdtes Ret til at stilles for en Dommer, om Kjendelser, om Varetægtsfængsel, om Sikkerhedsstillelse og Begrænsning for Varetægtsfængsels Anvendelse og endelig om Kjendelse for Mansagning og besligte, er den Rante, som behersker Udskafet helt igjennem, og man vil se, at det har fundet sit Udtryk paa alle Stadier af Processen i de Forsvarsrettigheder, der gives den Sigtede, og paa alle Stadier i Processen i Henseende til at fastsætte med den overhovedet umulige Bestemthed de Grænser, der ere for ethvert Middels Anvendelse og Anvendelighed til Sandhedens Oplysning eller til Opnaaelse af Straffesagens Diemed, saaledes altsaa for Mansagning, for Bidnepligt, for Anholdelser og Fængsling og for de mange andre Punkter, som Udskafets andet Afsnit indeholder. Det er fremdeles den, som er bestemmende for Maaden, hvorpaa Anklageordningen har fundet Sted. Det er ikke Meningen med Anklageprocessen og kan naturligvis ikke være Meningen med den, uden at man vilde opgive og skade Samfundets Interesse i at faae Lovene haandhævede og Forbrydelserne affrævede, at berybe det Offentlige de tilstrækkelige Midler til at gjøre Forsøgningen af Forbrydelsen effektiv. Naar man nu altsaa siger, at det ikke længere skal ligge væsentlig i Dommerens Haand at tage Hjælp af de lange Forhør og det dertil sig sluttende Varetægtsfængsel, naar dette ikke længere er Hovedmidlet, hoormed der skal virkes, man maa skabe tilstrækkelige effektive Midler paa anden Maade, og det er derfor, at man allevegne har fundet det nødvendigt at bygge en virkelig Anklageproces op, en saadan, som ikke falder sammen, fordi den er uilstrækkelig til at fyldestgjøre Samfundets Diemed, man maa skabe en Statsanklageinstitution, saaledes udrustet, at den er istand til at beherske Sagens Gang fra Først til Sidst og ialtsald faae Sagens Raade saaledes i sin Haand, at de forskellige Hjelpeinstitutioner, som virke paa de forskellige Stadier, føle og ere sig bevidste, at det hele løber sammen i een Haand. Det viser endelig sin Indflydelse paa Dommerens Stilling, hvor det helt igjennem er lagt an paa ikke at lade ham træde frem i første Række som Drevkraft i Sagen, om det endogfaa er fuldt foreneligt med

Straffeprocessen ikke at affjære Dommeren fra at faae suppleret det, der er kommet frem, og det faar endelig sit Udtryk i den Maade, hvorpaa navnlig den Del af Sagens Behandling er ordnet, som gaar forud for den egentlige Anklage. Dette er et af de Punkter, hvor man i Europa har søgt en stor Bænkfærdighed. Man er paa det Rene med, at Bøgten skal lægges paa Hovedforhandlingen, men man beholder saameget af eller rettere sagt man beholder saa fuldstændig en Forundersøgelse i den gamle Stil, at det ikke blev nogen virkelig Sandhed, at Bøgten kom til at ligge paa Hovedforhandlingen. I Principet er det derfor aabenbart den rigtige Tanke, at det er Anklageren, der ved egen Efterforskning, altsaa ved sin Hjælper, Politiet, skal staae de forberedende Oplysninger; men naar man saa har opstaaet det Spørgsmaal, om en Forundersøgelse ved Dommeren i det Hele kunde undværes, har Udskafet besvaret det benægtende. Undværes kan den nemlig ikke allerede for den Sigtedes Skyld, thi naar Anklageren dog ikke kan være udelukket fra at kræve Varetægtsfængsel over den Sigtede, kan det ikke gaa an at lade ham alene være raadig over, hvor længe Forberedelserne skulle trække ud og altsaa her lade Anklageren væsentlig varetage ogsaa den Anklagedes Interesser. Det er ikke retfærdigt mod den Sigtede, at han skal vente med sit Forsvar, til engang Anklageren vil reise Anklagen. Derfor har man indset Nødvendigheden af en Forundersøgelse ved Dommeren; men den er i sit Grundvæsen forskjellig fra den tidligere og finder sit bestemte Udtryk paa saadanne enkelte Punkter som det, Udskafet iøvrigt har tilføjet ogsaa med tidligere Udskaf, nemlig for det Første, at man som Regel lader denne Forundersøgelse være offentlig, Noget, hvortil man, vil jeg bemærke, iøvrigt intet Sted i Europa udenfor England har dristet sig, og det finder sit Udtryk deri, at det Forhør, som finder Sted, er begrænset til det Forhør, som overhovedet Anklageprocessen vedkjender sig. Ganske vist have praktiske Omstændigheder medført, at man ikke saa fuldt kan lade Dommeren træde i Baggrunden i Forundersøgelsen som under Hovedforhandlingen. Det er umuligt at kræve en saa talrig Betydning af Anklagens og Forsvarets Interesser allerede under Forundersøgelsen, at ikke her Meget maa lægges i Dommerens Haand; men Tanken om, at det skal kunne funne tilbage til Forundersøgelsen i den nugældende Processes Stil, er udelukket saavel ved de to Punkter, jeg nævnte, som ogsaa ved det Princip, der trækker sig helt igjennem, at den Sigtede her har samme Ret til at være tilstede ved Bevisernes Førelse som under Hovedforhandlingen, naar ikke særlige Undtagelser gjøres af særegne Grunde, og at han da, naar hans Ret foreløbig suspenderes i den Retning, saa ialtsald faar Erstatning inden Forundersøgelsen slutes. Saa virker selvfølgelig Anklageprin-